

28

A Fővárosi Törvényszék, mint első fokon eljáró bíróság

1027 Budapest, Varsányi Irén u. 44. szám

útján az

Alkotmánybíróság részére

1015 Budapest

Donáti utca 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/329-2/2018
2018 MÁRC 13. 38. g	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLEGIUMA 10.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2018 FEBR 12.
PÉLDÁNY:	3 IV.
MELLÉKLET:	3+ KÖZTUK: megha
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:	44739/2018

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] [redacted] utti lakos, a továbbiakban: Indítványozó) a P/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő a T. Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára figyelemmel, a Kúria, mint felülvizsgálati eljárásban eljáró bíróság Gfv.VII.30.294/2017/3. számú döntése ellen, kiterjesztve ennek érdemét a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.534/2016/5. számú jogerős ítéletére az alábbiak szerint.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtett indokok alapján a Kúria Gfv.VII.30.294/2017/3. számú ítéletének (P/2. szám alatt csatolva), valamint a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.534/2016/5. számú a Kúria által hatályában fenntartott ítéletének (P/3. szám alatt csatolva) alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a nevezett bírósági ítéletek meghozatala során a bíróságok megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat. Előadom, hogy a Kúria és a Fővárosi Ítéltábla a fent hivatkozott döntéseikkel megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, a Kúria továbbá azzal, hogy a nyilvánvalóan jogszabálysértő bírósági ítéletet felülvizsgálati tárgyaláson helyben hagyta, döntésének meghozatala során az 1/2016. (II.15) Pk véleményben foglaltakra hivatkozott, megsértve ezáltal a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 272. §. (3) bekezdését. Erre tekintettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a fent hivatkozott döntések Alaptörvénybe ütközőségét megállapítani szíveskedjen- az ügy érdemére kihatással lévő jogerős döntésre is kiterjedően - és azokat megsemmisíteni szíveskedjen. Ezen túlmenően a hivatkozott ítéletek sértik a jogbiztonság alapelvét is, így ellentétesek az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdésével is, továbbá az R) cikk (2) bekezdésével.

Handwritten signature and date: [redacted] (12.08)

1. Kérelem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B. cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), R) cikk (2) bekezdése, XXVIII. Cikke (tisztességes eljáráshoz való jog), továbbá 28. cikke.

2. Kérelmemet személyes érintettségemre tekintettel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 27. §-a és 43. § (1) és (4) bekezdése alapján terjesztem elő.

3. Nyilatkozom arról, hogy- tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő- **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá, ezért az** Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kérem az adataim zártan történő kezelését.

4. Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria hivatkozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntése ellen jogorvoslat a Pp. 271. §. (1) bekezdés e) pontja alapján kizárt. A Kúria döntését jogi képviselőm vette át 2017. december 19. napján, magam tőle kaptam az iratot. Figyelemmel arra, hogy a döntés kézbesítésétől számított 60 nap még nem telt el, így a jelen alkotmányjogi panaszom beadása a törvényes határidőben történt. Nyilatkozom arról is, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogerős döntése ellen felülvizsgálati kérelemmel éltem jogi képviselőm útján. Kijelentem, hogy sem felülvizsgálati, sem perújítás, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban. Nyilatkozom arról is, hogy a Kúria sérelmezett ítéletében annak kelte nyilvánvaló elírás folytán 2016. november 14. napjaként lett rögzítve, az valójában azonban 2017. november 14. napján kelt, mely okból kijavítási kérelmet terjesztettem elő.

5. Álláspontom szerint csatoltam minden olyan dokumentumot, mely alkotmányjogi panaszom az Abtv.-ben meghatározott formai követelményeknek való megfelelését igazolja. Erre tekintettel külön hangsúlyozom, hogy amennyiben a t. Alkotmánybíróság további dokumentumok, iratok csatolását látja szükségesnek bármely eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdés megítéléséhez, erre az Abtv. 55. § (3) bekezdése értelmében rendelkezésre állok, és – természetesen – maximálisan együttműködök a t. Alkotmánybírósággal.

Ebben a körben hangsúlyozni kívánom, hogy az esetlegesen szükséges további adatok, információk bekérése, azaz hiánypótlásra való felszólítás a t. Alkotmánybíróság számára nem lehetőség, hanem az Abtv. 55. § (3) bekezdése kógens szabálya alapján kötelezettség, így a Beadvány esetleges hiányos volta miatti elutasítása hiánypótlásra való előzetes írásbeli felhívás nélkül a döntés jogellenességére és érvénytelenségére vezet, annak minden konzekvenciájával együtt.

6. Személyes érintettségem a pertörténet alapján nyilvánvaló. Személyes érintettségemet igazolja, hogy a jelzett ítéletekkel eldöntött perben felperes voltam.

Fentiekre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panaszomat.

INDOKOLÁS

I. Az Alaptörvény vonatkozó szakaszai

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

R. cikk

(...)

„(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

...”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

...”

28. cikk

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

II. Az Alkotmánybíróság eljárása

1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a törvény 27. §-ában meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2. A Kúria az ügyben az ítéletét 2017. november 14.-én hozta – az ítéletben nyilvánvaló elírás folytán került az rögzítésre, hogy 2016. november 14.-én kelt, melyet az ügy száma Gfv.VII.30.294/2017/3, is igazol - , mely ítélet részemre 2017. december 19. napján került kézbesítésre jogi képviselőm útján. Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a kézbesítés időpontjától számított hatvan napon belül nyújtom be.

III. Tényállás, pertörténet és a jogi háttér bemutatása

Bevezető

1. Jelen beadvány fő tárgya a tisztességes eljáráshoz való alapjogomon esett sérelem. A sérelem forrása, hogy a bíróságok a vonatkozásomban jogszabálysértő döntéseket hoztak, melyek Alaptörvény ellenesek, s melyek engem hátrányosan érintenek. A bírói döntések okán elestem attól, hogy a keresettel támadott és rám hátrányos gazdasági társasági döntések jogszabály-ellenessége megállapításra kerüljön, és ezáltal a támadott társasági határozatok

hatályon kívül helyezésére kerüljön sor. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban hozott döntésével hatályban tartotta a Fővárosi Ítéletábla jogszabálysértő másodfokú döntését.

Ebből következően az Alaptörvényben biztosított jogom azzal sérült, hogy az alkotmányellenes és a Gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvénybe és a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénybe ütköző bírói döntések következtében a rám nézve hátrányos társasági határozatok hatályon kívül helyezésére nem került sor, így az ügyvezetői pozícióból való jogszabálysértő visszahívásom sem kerülhetett orvosolásra.

Szükséges hangsúlyoznom, hogy az Alaptörvény mindenki számára biztosítja a pártatlan és jogszabályoknak megfelelő bírósági eljáráshoz való jogot, ebből azonban engem a támadott ítéletek teljes egészében elzártak, megsértve ezáltal a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomat.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértését jelenti az, ha a bíróságok megsértik az ügyfélnek a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát. Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozat kimondta, hogy „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A "tisztességes eljárás" (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos tárgyalás"), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl — különösen a büntetőjogra és —eljárásra vonatkozóan — az 57. § többi garanciájának teljességét is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányoknak és az Emberi Jogok Európai Egyezményének — az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó — eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes". Az Alkotmánybíróság a fenti határozatban idézetteket megerősítve a 19/2015. (VI. 15.) AB határozatban rögzítette, hogy: „A kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárási jogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.”

E körben utalni kívánok arra, hogy a korábbi alkotmánybírói gyakorlat felhasználható, melyet megerősít a t. Alkotmánybíróság 2012. május 9-én kelt X/2349/2012. AB határozata, mely kimondta, hogy „Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét — az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú — rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.” A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott

alkotmánybírósági gyakorlatot felhasználok és hivatkozom, feltételezve, hogy a t. Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata jelen ügy eldöntésére is zsinórmértékül fog szolgálni. Úgy vélem, hogy sem elvi, sem gyakorlati akadálya nincs annak, hogy azonos alapjogokat a t. Alkotmánybíróság azonosan ítéljen meg, mint a régi esetjogot, melyet ilyen értelemben és céllal hivatkozok, tudva azt, hogy ennek a joggyakorlatnak a korábbi értelemben vett kötőereje immáron nincs.

Tényállás, Pertörténet

1. 2015. szeptember 2. napján nyújtottam be keresetet a [REDACTED] ellen, a társaság által 2015. július 16. napján hozott 1., 2., 3., 4., 5., számú határozatok jogszabálysértő volta miatti hatályon kívül helyezése végett. Keresetemben arra hivatkoztam, hogy a megjelölt társasági határozatok jogszabálysértőek voltak, hiszen a Gazdasági Társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (továbbiakban: Gt.) 20. §-nak (3) és (4) bekezdésébe ütköznek, tekintettel arra, hogy a határozatok meghozatalakor a társaságnak két tagja volt, így a társaság 50 %-os mértékű tulajdonosa [REDACTED] egyedül nem volt jogosult a megjelölt határozatokat meghozni, melyek így jogszabálysértőek. Előadtam, hogy az üzletrészemet értékesíteni kívántam, mely okból [REDACTED]

[REDACTED] határozatok meghozataláig, vagyis 2015. július 16. napjáig elővásárlási jogát szabályszerűen nem gyakorolta, ilyen nyilatkozat hozzám a döntések meghozataláig meg nem érkezett, így a meghozott társasági határozatok jogszabálysértőek.

A Fővárosi Törvényszék 38.G.44.739/2015/12. számú ítéletével a keresetemnek helyt adott, és a megjelölt társasági határozatokat hatályon kívül helyezte. Megállapította, hogy az alperes ugyan bizonyította, hogy az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozatát postára adta, de azt már nem igazolta, hogy az hozzám meg is érkezett, márpedig a Gt. 7. §. (2) bekezdése alapján „Ha az iratot postán küldték el, azt a tértivevényen feltüntetett átvételi időpontban, ajánlott küldemény esetében pedig - az ellenkező bizonyításáig - a feladástól számított ötödik munkanapon a belföldi címzetthez megérkezettnek kell tekinteni.” A bíróság ítéletében rögzítette, hogy mivel az alperes elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozata 2016. július 16. napjáig történő hozzám való megérkezését nem bizonyította, és az üzletrész ellenértékét sem fizette meg, ezért az alapítói határozatok alapján nem tekinthette magát a társaság egyetlen tagjának, így az alapítói határozatok meghozatalára nem volt jogosult.

2. Az ítélet ellen a [REDACTED] fellebbezéssel élt, és kérte elsődlegesen az elsőfokú döntés hatályon kívüli helyezését, másodlagosan pedig a megváltoztatását és a kereset elutasítását.
3. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a 2017. január 4. napján kelt 16.Gf.40.534/2016/5. számú ítéletével megváltoztatta és a kereseti kérelmemet elutasította. Megállapította, hogy [REDACTED] 2015. július 6. napján kelt levelével élt az elővásárlási jogával, mely levelet 2015. július 7.-én postára adott, s mely küldemény azonosító száma a RL1290019468235 szám volt. Megállapította azt is, hogy [REDACTED] tag elővásárlási joga gyakorlására vonatkozó, 2015. július 6-án kelt nekem címzett nyilatkozatát július 7-én postára adta, melyet én

2015. július 7. és 16. között megkaptam. A másodfokú ítélet szerint én mind a 2015. július 6-i, mind a 2015. július 14-i levelet megkaptam – utóbbit július 17-én – a július 7-én postára adottat pedig nyilvánvalóan ennél korábban, melyből fakadóan az üzletrész adásvételi szerződés a felek között 2015. július 16-áig – július 7. és július 16. közötti időpontban – létrejött. Ebből fakadóan a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az alperes 2015. július 16-án kelt 1., 2., 3., 4., 5., számú alapítói határozatai jogszabálysértőek voltak, valamint azt, hogy [REDACTED] a társaságnak nem volt egyedüli tagja, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

4. A Kúria 2017. november 14. napján tartott tárgyaláson meghozott ítéletével a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.534/2016/5. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartotta, tekintettel arra, hogy megállapította, hogy az nem jogszabálysértő. A Kúria rögzítette, hogy a megjelölt másodfokú döntés nem jogszabálysértő, hiszen a másodfokú bíróság ítéletében megjelölte az alkalmazott jogszabályokat, melyek között a Gt. 7. §- a nem szerepelt, és arra az ítélet a későbbiekben sem utalt, hanem a rendelkezésre állt bizonyítékok összevetése és együttes értékelése eredményeként jutott arra a következtetésre a bíróság, hogy az elővásárlásra jogosult július 7-én postára adott nyilatkozata, július 16.-át megelőzően megérkezett a felpereshez. Hivatkozott a Kúria arra, hogy a felülvizsgálati kérelemben a Pp. 206. §. (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozás nem történt, így a Pp. 272. §. (2) bekezdésére, illetve az 1/2016 (II.15) PK véleményben foglaltakra tekintettel a Kúria érdemben nem vizsgálhatta és nem is vizsgálta, hogy a másodfokú bíróság a perbeli bizonyítékokat helytállóan mérlegelte-e. Utalt még arra is a Kúria, hogy a Gt. 7. §-ból nem következik, hogy tértivevény hiányában a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ne lehetne mérlegelés útján jogszerűen megállapítani a kézbesítés időpontját. A Kúria mindezekre tekintettel megállapította, hogy a másodfokú ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sérti, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartott.
5. Szükségesnek tartom még kiemelni, hogy azonos tárgykörben 2015. augusztusában a [REDACTED] len is keresetet indítottam társasági határozat hatályon kívül helyezése iránt hivatkozva arra, hogy a szintén 2015. július 16. napján hozott társasági határozatok jogszabálysértőek, hiszen azon Kft-ben is volt tagtársam, [REDACTED] nem szabályszerűen élt elővásárlási jogával. Ezen hivatkozott perben mind a Fővárosi Törvényszék 38.G.44.174/2015/19 számú elsőfokú ítéletében, mind a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.1974/2016/9-V számú ítéletében a keresetemnek helyt adott. Ennek a ténynek annyiban tulajdonítok jelentőséget, hogy álláspontom szerint kifejezetten sérti a jogbiztonságot az a tény, ha teljesen megegyező tárgykörű két külön perben ugyanazon másodfokú bíróság (Fővárosi Ítéltábla) egymástól teljesen eltérő tartalmú ítéletet hoz, azonos hatályban lévő jogszabályok mellett.

Jogi háttér

A hivatkozott polgári perre a 2013. évi V. törvény (Ptk.) hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 9. §. (4) bekezdése és 16. §-a folytán a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) szabályai voltak alkalmazandóak.

A 2006. évi IV. törvény 9. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy *„A gazdasági társaságoknak és tagjaiknak (részvényeseinek) e törvényben nem szabályozott vagyoni és*

személyi viszonyaira a Polgári Törvénykönyv (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni.”

A Gt. 9. (2) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében az 1959. IV. törvény 213. §-a és 214. §-a alkalmazandóak, melyek szerint a szerződés távollevők között akkor jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik, továbbá ha a szerződési nyilatkozatot írásban közölték, akkor a nyilatkozat hatályosságához az szükséges, hogy az a másik félhez megérkezzék.

A Gt. 7. §. (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy „**Ha az iratot postán küldték el, azt a tértivevényen feltüntetett átvételi időpontban, ajánlott küldemény esetében pedig - az ellenkező bizonyításig - a feladástól számított ötödik munkanapon a belföldi címzetthez megérkezettnek kell tekinteni.**”

A Gt. 7. §. (2) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy a postán küldött iratot, amennyiben tértivevénnyel küldték az azon feltüntetett átvételi időpontban kell a címzetthez megérkezettnek tekinteni.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp) 272. §. (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy „A felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.”, míg (3) bekezdése akként, hogy: „Ha a felülvizsgálati kérelemben tartalmilag helyesen történik hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabályhely megjelölése téves, ezen okból a felülvizsgálati kérelem nem utasítható el.”

A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pontja akként rendelkezik, hogy „A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bek.]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi.”

Fentiekből következően álláspontom szerint a vonatkozó jogszabály – Pp. – értelmében, amennyiben a felülvizsgálati kérelem meghatározza tartalmilag a megsértett jogszabályhelyet, akkor az nem utasítható el arra hivatkozással, hogy a jogszabályhely megjelölése téves, melyből az következik, hogy amennyiben a felülvizsgálati kérelem hivatkozik a jogszabálysértésre, és tartalmában megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, akkor annak vizsgálata nem mellőzhető arra tekintettel, hogy a jogszabályhely konkrétan megjelölésre nem került, illetve az tévesen került feltüntetésre. Álláspontom szerint egy jogalkalmazó szerv által hozott és a bírói gyakorlatban alkalmazandó határozat, illetve vélemény nem írhatja felül a törvényi rendelkezést figyelemmel a jogszabályi hierarchiára. Fentiek okán véleményem szerint a bíróságok nem alkothatnak törvénnyel ellentétes, a bíróságok által kötelezően alkalmazandó kollégiumi véleményeket, pláne nem írhatják vele felül a jogszabályi rendelkezéseket.

IV. Az Alaptörvény B. cikkének, R cikk (2) bekezdésének, XXVIII. cikkének, és 28. cikkének sérelme

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor ezen alapjog az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R) cikkben foglalt rendelkezésekre is.

A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bástyázzák körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során. A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az Alaptörvény valamennyi garanciális szabályát átfojja, e garanciák érvényesülése azonban kizárólag a teljes eljárás görcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság már a fentiekben idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozata.

A tisztességes eljáráshoz való jog alapnormái közé tartozik a jelen ügyben releváns tisztességes tárgyaláshoz való jog, valamint azon bíróságok számára előírt kötelezettség, hogy biztosítsák, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogait, amelyek lehetővé teszik, hogy pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés szülessen az ügyükben, továbbá a bíróságok számára előírt indokolási kötelezettség. Ugyan a kialakult alkotmánybírósági gyakorlat értelmében, nem nyer értékelést az alkotmányjogi panasz vizsgálata során az, hogy a jogalkalmazó bíróság a döntésének indokolása során megalapozott bizonyítékokat és érveket sorakoztat-e fel, illetőleg az sem, hogy a bizonyítékok értékelése helytálló módon történt-e meg, azonban megítélésem szerint egyértelmű és világos, hogy a tisztesség eljáráshoz való jog zsinórmértéke az, hogy az eljárás során az alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell.

1. Jogbiztonság

A T. Alkotmánybíróság kikristályosodott gyakorlatából az vezethető le, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*” Ezen alapelvi követelmény megjelenik a vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatban, melynek megfelelően a 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzíti, hogy „*A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.*” Ennek tartalma pedig „*(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.*”

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „*(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.*”

Ezzel összefüggésben a T. Alkotmánybíróság 21/2014.(CII.15) AB határozatában kifejtette: „A jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.”

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez az igazságszolgáltatás legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára. Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a bíróságok az ügyek elbírálása során a Pp. és az Alaptörvény szem előtt tartásával járnak el, alávetve magukat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezéseit, továbbá a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve nem megfelelően alkalmazta, ezáltal ellehetetlenítette az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Fontos e körben azt is hangsúlyozni, hogy a Kúria egy olyan másodfokú döntést tartott fenn hatályában, mely az álláspontja szerint is jogszabálysértő, tette ezt olyan kollégiumi véleményre hivatkozva, mely a Pp. vonatkozó szabályát, vagyis a 272. §. (3) bekezdésében foglalt – a PK véleménnyel egyértelműen ellentétes- rendelkezését a jogszabályi hierarchiára is tekintettel felül nem írhatja.

A Pp. 272. §. (3) bekezdése a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy amennyiben a felülvizsgálati kérelem hivatkozik a jogszabálysértésre, és tartalmában megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, akkor annak vizsgálata nem mellőzhető arra tekintettel, hogy a jogszabályhely konkrétan megjelölésre nem került, illetve az tévesen került feltűntetésre. A jogszabály ettől való eltérő értelmezése az alapjog megsértését és a jogbiztonság csorbulását jelenti. **Erre figyelemmel a Polgári perrendtartásról szóló törvény értelmében a Kúriának vizsgálnia kellett volna azt is, hogy a támadott másodfokú ítélet megfelel-e a Pp. 206. §. (1) bekezdésnek, vagy azt is megsértette, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelem tartalmában utalt a Pp. vonatkozó rendelkezésének sérelmére, annak vizsgálatát nem mellőzhette volna a Kúria a hivatkozott PK vélemény rendelkezéseire figyelemmel.** E körben hangsúlyozni kívánom azt is, hogy a PK vélemény a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának kérdéskörét szabályozza jelen esetben azonban a Kúria a felülvizsgálati kérelmet befogadta, azt hivatalból el nem utasította, sőt tárgyalást tartott és ítéletet hozott.

Indokolási kötelezettség

A bíróságok számára előírt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt jelenti, hogy a bíróságnak a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Amennyiben az indokolás kötelezettséget a bíróság alkotmányjogi értelemben megsérti, az az adott eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Ebből következően a tisztességes eljárásból fakadó elvárás a bíróságok részéről az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. E körben a t. Alkotmánybíróság 7/2013 (III.1.) AB határozatban kifejtette, hogy:

„Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

A fentiekből megállapítható, hogy a bíróságoknak az indokolási kötelezettség keretében a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó előadásairól és ennek értékeléséről a határozatukban mindenféleképpen számot kell adniuk. **E körben hangsúlyozni kívánom, hogy a sérelmezett Kúriai, és az általa hatályban tartott másodfokú bírósági döntés nem tért ki indokolásában arra, hogy miért nem volt alkalmazandó a Gt. 7. §-ban foglalt szabály, illetve azt miért nem alkalmazták, és a Kúria nem tért ki ítéletében arra, hogy a másodfokú bíróságnak az alkalmazandó és hatályos jogszabályt negligáló döntése miért nem minősül jogszabálysértőnek. Ebből következően a bíróságok indokolási kötelezettségüknek állásponatom szerint Alaptörvényt sértő módon nem tettek eleget.**

Fentiekből következően megállapítható, hogy mind az inkriminált másodfokú döntés, mind pedig a felülvizsgálati eljárás keretében hozott ítélet meghozatala során a bíróságok Alaptörvénybe ütköző módon jártak el, hiszen az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen jogalkalmazásuk során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, mely tény az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni. Az Alkotmánybíróság jogosult továbbá vizsgálni, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazták-e, jelen ügyben pedig egyértelműen megállapítható, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségüknek Alaptörvényt sértő módon nem tettek eleget.

Fentiekén túl állásponatom szerint megállapítható, hogy a jelen ügyben eljáró Kúria – és az Ítéletábrla is - az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések [a Gt. 7. §. (2) bekezdés, Pp. 272. §. (3) bekezdés] figyelmen kívül hagyásával, illetve téves értelmezésével bírálta el, továbbá a Kúria olyan rendelkezésre hivatkozással [1/2016 (II.15) PK vélemény], amely a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága tekintetében a vonatkozó jogszabállyal (Pp.) ellentétes, így állásponatom szerint nem is lett volna alkalmazható, különös tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítására sor nem került, hanem a Kúria a perben tárgyalást tartott.

Előadom, hogy a T. Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban rögzítette, hogy: „az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.... **A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja**

figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”

A sérelmezett bírósági döntések Alaptörvénybe ütközése álláspontom szerint több okból is megállapítható. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság ítélete nyilvánvalóan jogszabálysértő, hiszen a Gt. 7. §. (2) bekezdése világosan meghatározza, hogy postán küldött iratot, amennyiben tértivevénnel küldik az abban rögzített átvételi időpontban kell a címzetthez megérkezettnek tekinteni. Ezen szabályt a Fővárosi Ítéltábla döntésének meghozatala során figyelmen kívül hagyta, azonban ennek okát semmivel sem indokolta, pusztán rögzítette, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatot nekem meg kellett kapnom 2015. július 16-áig. Azt a másodfokú bíróság ítéletében már nem indokolta, hogy konkrétan miért jutott erre a megállapításra, illetve azt sem indokolta, hogy miért hagyta figyelmen kívül az alkalmazandó hatályos jogot, vagyis a Gt. 7. §-nak (2) bekezdését. Döntése ezen okból nyilvánvalóan jogszabálysértő, és kellő indokolás hiányában Alaptörvénybe ütköző. A Kúria döntése is sérti álláspontom szerint az Alaptörvényt, hiszen a megjelölt ítélet rögzíti, hogy azért nem jogszabálysértő a másodfokú ítélet, mert a másodfokú bíróság nem sorolta fel az általa alkalmazott jogszabályok között a Gt. 7. §-nak (2) bekezdését, melyből az következik, hogy a bíróság döntésének meghozatala során a Gt. vonatkozó rendelkezését nem alkalmazta, hanem a bizonyítékok mérlegelésének eredményeképpen jutott arra a döntésre, hogy az elővásárlásra jogosult nyilatkozata hozzám 2015. július 16. napján megérkezett. Álláspontom szerint ezen indokolással a Kúria kijelenti, hogy amennyiben a bíróság nem alkalmazza a hatályos jogot, mert azt nem sorolja fel ítéletében, akkor az a döntés attól függetlenül nem jogszabálysértő, hogy törvényi rendelkezésbe ütközik. Nem állapítható meg tehát jogszabálysértés a Kúrai álláspontja szerint akkor, ha az eljáró bíróság ítéletének meghozatala során úgy dönt, hogy egy jogszabályi rendelkezést nem alkalmaz, függetlenül attól, hogy ezen nem alkalmazás következménye a döntés adott jogszabályhelybe való ütközése. Álláspontom szerint ezen indokolás elfogadása és helytállóságának megállapítása odáig vezetne, hogy a bíróságok jogosultak lennének eldönteni, hogy egyes jogszabályhelyeket alkalmaznak, míg másokat önkényesen figyelmen kívül hagynak döntésük meghozatala során. Ezzel szemben álláspontom szerint a hatályos jog nem alkalmazása, figyelmen kívül hagyása az adott bírósági döntés Alaptörvényellenességéhez vezet.

Fontos még azt is kiemelnem, hogy a Kúria kitér arra is, hogy nem hivatkoztam a Pp. 206. §. (1) bekezdésére, mely okán a Pp. 272. § (2) bekezdése és az 1/2016. (II.15) PK vélemény értelmében nem vizsgálhatta, hogy a másodfokú bíróság a perbeli bizonyítékokat helyesen értékelte-e. Ezen indokolás azért sem fogadható el álláspontom szerint, hiszen a Kúria az ítéletének korábbi részében arra hivatkozott, hogy nem jogszabályba ütköző az ítélet mert a másodfokú bíróság az alkalmazott jogszabályok körében nem hivatkozott a Gt. 7 §. (2) bekezdésére, így azt nem is alkalmazta. A Fővárosi Ítéltábla a sérelmezett ítéletben az alkalmazott jogszabályok körében a Pp. 206. § (1) bekezdését sem jelölte meg, mely a Kúria korábbi érvelése értelmében azt jelenti, hogy a bíróság azt nem alkalmazta, melyből következően a jogszabály alkalmazásának elmulasztása folytán az ítélet jogszabályba ütközése a Kúria – nyilvánvalóan helytelen álláspontjából következően – szerint nem állapítható meg, így az ezzel kapcsolatos elvárás is érthetetlen. Az alkalmazott PK vélemény vonatkozásában azt is ki kívánom emelni, hogy a Kúria nem indokolta ítéletében, hogy a megjelölt véleményt miért látta annak ellenére alkalmazhatónak, hogy az a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának okairól rendelkezik, hiszen jelen esetben hivatalbóli elutasításra nem került sor. E körben

még rögzíteni kívánom, hogy a Kúria álláspontjától eltérően a Gt. 7. §.-a pontosan meghatározza, hogy egy tértivevénnyel postára adott levél mikor tekinthető a címzethez megérkezettnek, vagyis mérlegelés útján a kézbesítés időpontja nem állapítható meg jogszerűen.

Ismételten meg kell említenem, hogy álláspontom szerint a jogbiztonságot kifejezetten sérti, ha ugyanazon bírói fórum azonos jogszabályi háttér és tényállás mellett egymásnak teljes mértékben ellentmondó döntést hoz.

Összegzés

Fentiek értelmében a bíróságok megsértették az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogaimat azáltal, hogy egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagytak indokolás nélkül. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelmen kívül hagyása révén sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom, mely a XXVIII cikk (1) bekezdésének sérelmét jelenti, különös tekintettel arra, hogy a felülvizsgálatot végző bíróság a jogszabályi rendelkezés helyett a bíróság által hozott kollégiumi véleményt alkalmazott.

Fentiekre tekintettel az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a Fővárosi Ítéltáblának – és ebből adódóan a Kúriának - a jelen ügyben alkalmaznia kellett volna a Gt. 7. §. (2) bekezdését, de minimálisan indokolni lett volna köteles, hogy ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazását miért mellőzte. A Kúriának pedig álláspontom szerint alkalmaznia kellett volna a Pp. 272. §. (3) bekezdését de minimálisan indokolni lett volna köteles, hogy ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazását miért mellőzte. Az 1/2016 (II.15) PK vélemény alkalmazására pedig álláspontom szerint a már részletezett körülmények okán a Kúriának nem lett volna lehetősége.

Tekintettel arra, hogy álláspontom szerint megállapítható, hogy a Fővárosi Ítéltábla ítéletének meghozatala során, illetve az azt helybenhagyó Kúria az ítéletének meghozatala során figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, a jogszabályokat nem tartotta be, továbbá nem teljesítette az Ítéltábla az indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezés nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában, a Kúria pedig akkor amikor nem indokolta, hogy miért tartja elfogadhatónak azt, hogy az Ítéltábla egy vonatkozó jogszabályi rendelkezés alkalmazását mellőzi, megsértette a jogállamiság alapelvét, és ezáltal a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét okozta, melyből fakadóan megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése, és a döntések Alaptörvény-ellenessége.

Az Abtv. 29. §-a vonatkozásában rögzítem, hogy a megjelölt másodfokú bírói döntést (Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.534/2016/5. számú ítélete) és a Kúria ítéletét is érdemben befolyásolta a fentiekben részletesen körülírt alaptörvény-ellenesség. **Megjegyzem ugyanakkor, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül álláspontom szerint annak megítélése, hogy a Pp. 272. §. (3) bekezdésében foglalt rendelkezést, felülírhatja-e a bíróságok által kiadott iránymutatás (1/2016 {II.15}), vagyis alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül álláspontom szerint az, hogy egy jogszabályi – törvényi – rendelkezést felülírhatja-e egy a bíróságok által kiadott iránymutatás akként, hogy gyakorlatilag a bírósághoz való fordulás jogát**

azáltal, hogy a törvényi rendelkezést olyan tartalommal tölti fel, mely negatív irányba befolyásolja a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának feltételeit, vagyis jóval szigorúbb elvárásokat támaszt a felülvizsgálati kérelmekkel szemben, mint ami a törvényi rendelkezésből következik. Ebből következően tehát alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelelő-e, ha a bíróság lerontja egy adott tényállásra nem vitatottan alkalmazandó jogszabályi rendelkezés érvényesülését azáltal, hogy a rendelkezés hatálybalépését követően meghozott PK véleményre hivatkozik. Fentiekén túlmenően álláspontom szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül az is, hogy amennyiben az adott bírói döntés a Kúria álláspontja szerint is jogszabálysértő, csupán megítélése szerint más okból, mint ami jogszabályi hely szerint megjelölésre került – hivatkozva arra, hogy a felülvizsgálati kérelem tartalmában tartalmazza a Kúria által hiányolt Pp. 206. §-nak megsértését is – ez lehetővé teszi-e a nyilvánvalóan törvénysértő döntés bíróság általi helybenhagyását, és ez nem sérti-e az Alaptörvényt.

KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a Kúria Gfv.VII.30.294/2017/3. számú ítéletének, és a Kúria ítéletével hatályában fenntartott Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.534/2016/5. számú ítéletének alaptörvényellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg.

Budapest, 2018. február 9.

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviselő

Mellékletek:

P/1.: ügyvédi meghatalmazás

P/2.: Kúria Gfv.VII.30.294/2017/3. számú ítélete

P/3.: Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 16.Gf.40.534/2016/5. számú ítélete

P/4.: Fővárosi Törvényszék 38.G.44.739/2015/12 számú ítélete

P/5.: Ítélet kijavítása iránti kérelem

P/6.: Fővárosi Törvényszék 38.G.44.174/2015/19 számú ítélete

P/7.: Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.197/2016/9-V s számú ítélete